

ВОЈНИЧКА СВЕЧАНОСТ У СКАДРУ

Августа 1927.

У низу свечаности предвиђених у част доласка председника републике убележена је и једна војничка. Она је имала и политичког значаја, јер је тога дана требало да продефулују поред шефа државе поједини барјаци милиције, која се делимично бунила колико прошле године. Сем тога ваљало је показати добро одевену и оружану војску сталнога кадра и тако уздићи престиж режима.

Отуда је председник желео да останем и да видим параду. Иначе се моја ситуација изменила из основа. Стари познаници и пријатељи не устручавају се више да долазе да се здраве и питају. Са мношвом седе официри, а полицајци ме поздрављају. Рекоше ми и једну турску пословицу: „Стари пријатељ никада не може бити непријатељ, а ако и хоће — не личи му“. Свему је томе допринела она једна аудијенција ради интервјуа. Исти је свет широм континента.

Прекјучерашњи „те дансан“ (албански се каже правилније „те ме данс“), који је приредила општина, није био ништа нарочито. Прво није га посетио председник, друго посетило га мало дама. Свега да их се могло набројати десетак из дипломатског кора и пет до шест Скадарки. Католици сасвим правилно кажу: „Нека муслимани доведу своје жене да и ми играмо с њима, па после нека и они играју с нашим“. Ипак се играло. Било је шимија и фокстрота, док је г. Салахедин Блошми у „великој униформи“ узалудно покушавао да уведе корак од чарлстона. Наоколо око парова у